

תת"ע 2021/02/21 - אסמאעיל ג'בארין נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 2021-02-21 מדינת ישראל נ' ג'בארין
תיק חיצוני: 14216405523

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	אסמאעיל ג'בארין ע"י ב"כ עו"ד עלא אגבאריה
נגד	מדינת ישראל
משיבה	שלוחת תביעות תעבורה חדרה
	ע"י ב"כ עו"ד מילנה סדיקוב

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 11.2.21.

כנגד המבקש הוגש ביום 5.2.21 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשתוקף רישיון הנהיגה פקע ועברו למעלה משנתיים (בתאריך 18.10.16), עבירה מיום 24.1.21.

הזמנה לדין נמסרה לו עם מסירת הדו"ח, ושיבת הקראה נקבעה ליום 11.2.21, אך המבקש לא התייצב לדין ונשפט בהיעדרו.

על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (למי שגר עמו - אמא) ביום 24.2.21.

בבקשה מיום 21.4.21 טען הנאשם, כי רק מחוסר הבנה ובלבול עם תיק אחר לא התייצב לדין שהיה קבוע ליום 11.2.21 (סעיף 3 לתצהיר המבקש); וכי הוא כופר בעובדות המהוות את העבירה, ויגרם לו עיוות דין (סעיף 4 לתצהיר המבקש); ובבקשה נטען, כי המבקש זומן לתיק אחר שמספרו 9153-03-20 במחוז תל אביב ליום 16.3.21, והתייצב במועד זה, והתברר לו כי הדיון אינו קבוע למועד זה ועליו לחכות לזימון; וכי עיקר פרנסתו של המבקש בנהיגה, והפסילה תגרום לו לנזק.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי ההליכים בתיק האחר הותלו ביום 13.8.20 עד לאיתור הנאשם, וניכר כי לא חל

בלבול בין שני התיקים, ומדובר בתיקים שונים בבתי משפט שונים, וגם שם לא התייצב הנאשם; וטעות אינה מצדיקה להיעתר לבקשה; והמבקש גם לא העלה כל טענה או הגנה; והבקשה הוגשה בשיהוי.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

בפתח הדברים יאמר, כי המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובעניינינו, פסק הדין מיום 11.2.21, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא למבקש ביום 24.2.21, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כחודשיים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בעניינינו.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

בעניינינו, כפי העולה מאישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט וצורף לכתב האישום, הזמנה לדיון נמסרה לנאשם במועד קבלת הדוח כעולה מהזמנה לדיון וכתב אישום; ואין על כך מחלוקת.

אלא שלטענת הנאשם, הוא התבלבל עם תיק אחר שהיה קבוע ליום 16.3.21, ונאמר לו כי עליו לחכות עד שישלח לו ביהמ"ש זימון (סעיף 4 לבקשה). טענה זו אין לקבלה, שכן אם אכן התייצב המבקש לדיון במועד 16.3.21, כנטען בבקשה, היה מתברר לו כי כבר נשפט בהיעדרו. יתרה מכך, וזה העיקר, על פי הפסיקה, שכחה, או טעות, או בלבול בנוגע למועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות ואינם עילה לביטול פסק דין (ראו למשל רע"פ 5146/09 **יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.07.2009); רעפ 8427/14 **סאלם**). הטענה שהמבקש התבלבל בתאריך, ולא טרח לבדוק את התאריך הנכון, אינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)); ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של

פסק הדין, בעילה זו, ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 400/20 **אולגה בלכר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.04.2020).

בענייננו, **לבד מאמירתו הכללית של המבקש, לפיה הוא כופר ויגרם לו עיוות דין אם לא תינתן לו הזדמנות להוכיח את חפותו (סעיף 4 לתצהיר), לא צורפו לבקשה נימוקים התומכים בטענה זו, המעידים על סיכוי הגנתו, ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכוי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.**

יתרה מכך, לנאשם מיוחסת עבירה של נהיגה כאשר רישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף מיום 18.10.16, כפי שגם עולה מתדפיס משרד הרישוי שצורף לבקשה (נספח ד').

גם העונש שהושת על המבקש סביר ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין. אמנם עונש הפסילה שהוטל על המבקש אינו קל. ואולם, נוכח חומרת העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף; תקופת הפקיעה (כ- 4.3 שנים); מדיניות הענישה לנוהגים כשרישיונם פקע משך שנים; החזרתיות בביצוע העבירה; ונוכח העבר התעבורתי, כאשר המבקש צבר לחובתו 5 הרשעות קודמות לרבות דומות, 3 מתוכן בתקופת הפקיעה, כך שהנאשם נהג ברכב בהזדמנויות שונות שעה שרישיונו פקע לפני שנים; ואף היתה תלויה ועומדת נגדו פסילה מותנית ברת הפעלה; - אני סבורה, כי אין ברכיב הפסילה בפועל שהוטל משום חריגה ממתחם העונש ההולם; ואני סבורה כי אין גם בעובדה שהמבקש המשיך וביצע עבירות אשר הפעילו את התנאי שהיה תלוי ועומד נגדו, כדי לגרום למבקש עיוות דין; ולא ניתן לומר כי במכלול השיקולים יש בעונש שהושת על המבקש חריגה ממדיניות הענישה המקובלת באופן שהותרו תצדיק את ביטול פסק הדין בעניינו בעילה של עיוות דין.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דין במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשפ"א, 24 מאי 2021, בהעדר הצדדים.